

соборна Україна не тільки як велике слово і ідея, але як живий, життєздатний, здоровий, могутній, державний організм, побудований жертвою життя одних, а муравельною працею, залізними зусиллями і трудами других» [1, с. 149].

Список використаних джерел:

1. Пастирський лист митрополита А. Шептицького зі Львова «До духовенства і вірних єпархії», 5 липня 1941 р. // Акт 30 червня 1941. Збірник документів і матеріалів. - Львів - Київ: Піраміда, 2001. - С. 149.

УЧАСТЬ УКРАЇНИ (УКРАЇНСЬКОЇ РОР) У РОБОТІ МІЖНАРОДНИХ КОНФЕРЕНЦІЙ

Демошенко В.С.,
магістр права

Науковий керівник: професор кафедри загальноправових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, доктор юридичних наук, професор Камінська Н.В.

Україна є повноправним суб'єктом міжнародного права, поряд з іншими суверенними незалежними державами. Однак чи в такій якості вона існувала у попередні століття? Це питання, на нашу думку, є актуальним та цікавим як для істориків, так і для правознавців.

Дослідники даної проблеми стверджують про спроби відновлення України як суб'єкта міжнародного права, її міжнародно-правової правосуб'єктності. Такі спроби залежали не лише від внутрішніх, але і від зовнішніх чинників. Значною мірою вагоме місце з-поміж них відводиться членству України в ООН, міжнародних організації системи ООН. Завдяки здійсненню зовнішньополітичних повноважень у процесі створення і функціонування ООН поінформованість міжнародної спільноти про Україну зростала, так само як і власний досвід реалізації міжнародно-правової правосуб'єктності.

Правові підстави, що ґрунтувалися на конституційних змінах 1944 р., надавали право Українській РСР брати участь в міжнародних конференціях. Тому у післявоєнні роки УРСР став активним учасником багатьох міжнародних конференцій, що скликалися для вирішення різних важливих питань

міжнародної політики.

Першою конференцією, в роботі якої брала участь УРСР після надання права безпосередньої участі в міжнародному спілкуванні, була конференція у Сан-Франциско навесні 1945 р., скликана для заснування міжнародної Організації миру та безпеки та для розробки її Статуту. Тоді наділено УРСР та БРСР зовнішньополітичними повноваженнями, було визнано їх первинними основоположними членами ООН.

За участю УРСР було розроблено преамбулу, цілі та принципи Статуту ООН. Саме її делегація акцентувала на таких положеннях: про повагу прав людини незалежно від расової належності, статі, мови, релігії; про міжнародне співробітництво в розв'язанні економічних і соціальних проблем; про процедури діяльності Ради Безпеки та Міжнародного суду ООН.

Участь української делегації сприяла розробці мирних договорів з державами-сателітами Німеччини після перемоги у війні. Йдеться про Потсдамську конференцію 1945 р., Московську конференцію міністрів закордонних справ 1945 р., Паризьку мирну конференцію 1946 р. тощо. Її представники працювали в десятках комісій конференцій. Згодом також від імені уряду УРСР було підписано й ратифіковано Мирні договори з Болгарією, Угорщиною, Румунією, Фінляндією та Італією, тим самим забезпечено відмови від територіальних претензій, режим судноплавства по Дунаю, гарантії тривалого миру в Європі.

Якщо в 1941 р. УРСР не мала права оголошувати війну іншим державам, а у зв'язку з конституційними змінами в СРСР й утворенням в УРСР республіканських наркоматів військових і закордонних справ, вступом УРСР до ООН, з того часу воєнний стан між УРСР та Німеччиною було визнано де-юре в усьому світі, оскільки де-факто мала місце війна.

УРСР недовго, але була рівноправним представником Дунайської комісії до 70-х рр. XX ст. Також вона стала однією з учасниць Женевської дипломатичної конференції щодо захисту жертв війни, військовополонених, Гаазької міжурядовою конференції із захисту культурних цінностей під час збройних конфліктів, Женевської Додаткової конвенції щодо скасування

рабства і т.д.

Як бачимо, перебуваючи у складі Союзу РСР, Українська РСР все ж мала змогу як член ООН брати, хоча й не в повному обсязі, участь у міжнародних організаціях та конференціях. Таким чином, можна стверджувати про активну для повоєнного часу самостійну діяльність у вирішенні важливих міжнародних політичних, воєнно-політичних проблем, питань кордонів і транспорту, торгівлі. З обмеженими суверенітетом та міжнародною правосуб'єктністю Україна все ж спромоглася активно виступати в конкретних міжнародно-правових відносинах. Звісно, діяльність союзних республік у міжнародних конференціях та організаціях, реалізація права посольства у більшості випадків була керована загальносоюзними органами. Не дивлячись на це, наша держава здатна була і впливала на формування післявоєнного миру і безпеки не тільки в межах регіону, а й у всьому світі.

ДЕПОРТАЦІЯ ЕТНОСІВ КРИМУ ЯК ПРОЯВ ЕТНОЦИДУ В РОКИ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ

Булик ТЛ.,

викладач кафедри загальноправових дисциплін
навчально-наукового інституту права та психології Національної академії
внутрішніх справ, кандидат юридичних наук

Федченко М.С.,

студент 3 курсу навчально-наукового інституту права та психології
Національної академії внутрішніх справ

Друга світова війна призвела до численних втрат населення України, підірвала економічний потенціал республіки та завдала непоправної шкоди її етнокультурній спадщині.

Власне, великою трагедією для частини етнічного населення України стало його примусове виселення за межі місць традиційного проживання.